

I ja fa dues dècades que Girona té un auditori com cal —aparcament a part—. Aviat està dit: 1,4 milions d'espectadors, que hi han gaudit de concerts, ballets, audicions... i de primeres figures, com Lise Davidsen, Nadine Sierra... i moltes més que mai no hauríem imaginat veure a casa nostra.

Però tot això no passa perquè sí. Perquè, com deia l'enyorat Pere Madrenys, «les coses no es fan, sinó que les fa algú». I parlo, per exemple, de col·lectius i persones que treballen activament per potenciar la cultura i l'art a casa nostra, tot i que no se'ls ha reconegut prou la dedicació. N'és exemple la patinada —eufemisme— amb el concurs que ha posat en mans d'una empresa de Cambrils el futur del cinema Truffaut. Els concursos els carrega el diable. Que ningú no interpreti, però, allò que no és: l'empresa guanyadora va passar els filtres que marca la legalitat, només faltaria. Però hi ha el risc que es perdi la línia —exquisidament marcada durant vint-i-cinc anys— pel Col·lectiu de Crítics de Cinema. Esperem que la nova direcció hi estableixi un consens fructífer per mantenir viu l'esperit de cinema independent, especial. Igualment, volem valorar la feina minuciosa, constant —i massa cops ignorada— de l'empresari Carles Mallart, que, des del seu Hotel Llegendes, al Barri Vell, promou un imaginari i una realitat —sovint indistingibles— en què sant Narcís, Dalí i altres referents ens conviden a continuar essent com som: sants, pecadors i genials.

Cal també esmentar la iniciativa de LaMiniua, que va dur a Celrà la trobada de revistes locals, i la quarta edició de Llemenart a Sant Gregori. Totes són iniciatives gratificants.

EL PLA DE L'ESTANY

Text > **XAVIER XARGAY** I **OLIVA**

El relat 2 | Diria que no és gaire habitual que els voluntaris o voluntàries es declarin en vaga. Això és el que va passar amb el grup de lleure banyolí Ei, Gent! Es van queixar en un ple de l'Ajuntament i, en la queixa, es palpa-

>> La col·lecció Gimferrer.
(Foto: RÀDIO BANYOLES)

va la desconfiança cap a les persones responsables de l'Administració local. Com que s'està rehabilitant l'edifici on tenien la seu (rehabilitació que ha trigat molt i que havien reclamat encara més: quan van rebre el premi Banyolí de l'Any ja ho van fer avinent): fa temps que van de la Seca a la Meca i passant per les valls d'Andorra i, diuen, n'estan tips. No sé si tenen raó o no, no sé si l'Ajuntament fa tot el que pot (com en temes esportius o en la rehabilitació de l'espai per a la col·lecció Gimferrer); la qüestió és que es van declarar en vaga. Dos dies després que es fes pública aquesta notícia, també s'informava amb tot luxe de detalls que el Consell Esportiu obria inscripcions per a quatre casals de l'Estiu Esportiu «amb descomptes de promoció». I no van passar ni quinze dies que l'Ajuntament informava de les beques Lleure per a Tothom amb l'ampliació del pressupost inicial. Aquí sí que fa pudor que la temporització estigui d'acord amb el relat que es vol vendre.

Col·lecció Gimferrer | Ara sí. Definitivament, la Col·lecció d'Art de Jordi Gimferrer es va inaugurar i obrir al públic. L'èxit d'assistència els dos primers caps de setmana (gratuïts) va ser notabilíssim. De fet, ja era la segona inauguració en els darrers mesos que tenia un èxit rotund; la primera va ser la del Museu Arqueològic. I va ser en aquest marc on es va reunir la Comissió Institucional de la Xarxa Territorial de Museus de les Comarques de Girona, presidida per l'alcalde de Banyoles i la consellera de Cultura de la Generalitat.

Versus | Ho sap tothom i és profecia; | es va celebrar l'altre dia | com un gran esdeveniment | a davant de l'Ajuntament: | a can Comerma hi ha novetat | perquè l'Oriol ha guanyat | dos medalles al Campionat.

EL RIPOLLÈS

Text i foto > **EUSEBI PUIGDEMUNT**

Cops de vent al Ripollès | Les fortíssimes ventades dels dies 14 i 15 de març, a més de deixar-se sentir amb udols a estones esfereïdors, van deixar un rastre de destrosses arreu de la comarca, ja que van arribar a pics que puntualment van superar els 130 km/h a Ribes de Freser i els 100 km/h en diverses poblacions, com ara Molló, Gombrèn o Sant Joan de les Abadesses. De les destrosses irreversibles que van causar cal destacar, entre d'altres, les de la vila de les Abadesses i les de Ripoll, pel valor sentimental que els elements malmesos tenien i pel buit que han deixat. A la primera població, el vent va arrancar l'emblemàtic avet del monestir, que tenia més de 125 anys, fet que, lògicament, va consternar tots els santjoanins i santjoanines; a Ripoll, les «víctimes» van ser uns quants avets del jardí de darrere del monestir, un espai on, ja fa uns quants anys, es van rodar escenes de la pel·lícula *Las hijas del Cid*. Entre Llanars i Vilallonga, el vent va provocar tota una massacre arborícola, talment com si hi hagués passat un bufarut huracanat; a Molló, a banda de greus problemes

>> Efectes de la ventada de mitjan març al Ripollès.

cròniques

en el subministrament elèctric i de telefonia, es va endur la coberta de la sala polivalent. Ara cal fer vots perquè aquest violent fenomen atmosfèric no es torni a repetir!

Els tres dies del trial de Sentigosa (3DTS) | Més de dos-cents corredors van assistir al 3DTS, organitzat pel Moto Club Abadessenc i que enguany va arribar a la cinquanta-quatre edició, amb pilots de renom internacional, com Adam Rega, que va revalidar el títol de campió, Takahisa Fujinami o Gabriel Marcelli. Pel que fa a les participants femenines, destacaven Alice Minta, Queralt Capdevila o Martina Gallieni. Del planter de corredors del Moto Club Abadessenc, va brillar Aniol Llamas, que es va adjudicar la tercera posició del podi en la categoria júnior. La climatologia va afavorir no només el desenvolupament de les proves sense cap incidència, sinó que també va fer possible la presència d'un nombrós públic a totes les zones de la competició. Cal remarcar que l'èxit incontestable de la cinquanta-quatre edició del trial de Sentigosa el consolida una mica més com una de les proves trialistes de referència internacional, i esperona els organitzadors a preparar la propera competició del mes d'octubre: els dos dies de trial de Sentigosa clàssic. Paral·lelament a l'esdeveniment esportiu, es va celebrar el trial fotogràfic, un concurs que va ar-

ribar a la vuitena edició i que va tenir com a protagonistes el trial, els corredors i tot el que els envolta.

La processó dels Sants Misteris de Campdevàrol | El Divendres Sant es va celebrar la processó dels Sants Misteris, qualificada per l'alcalde del municipi, Oriol Làzaro, com un «signe d'identitat del poble» i que aquest any va arribar a la vintena edició des que es va reprendre el 2006, després de la darrera sortida pels carrers de la vila, el 1965. El tret identitari que la fa única al món són els passos vivents, que representen els veïns i veïnes, totalment muts i estàtics. Les escenes que es van representar damunt de les carrosses van ser quatre: «L'hort de Getsemaní», «L'Ecce Homo», «El camí del Calvari» i «El davallament de la creu». Davant l'èxit de participació i d'assistència de visitants ja s'ha començat a pensar en futures ampliacions d'algun pas més. La continuïtat està assegurada, perquè el relleu generacional funciona: els participants en l'edició de la passada Setmana Santa van ser la segona generació que se'n fa càrrec, ja que són els fills i filles (i també nets) dels que la van revifar fa vint anys. Val a dir que la processó es va complementar amb altres activitats paral·leles durant tres dies, com són tallers familiars i infantils, la sortida dels armats per fer l'entrega solemne del penó a les autoritats, la fira i el passant de Setmana Santa.

LA SELVA

Text > **SEBASTIÀ GODAY**
Fotos > **ORQUESTRA MARAVELLA**

La Internacional Maravella | L'Orquestra Internacional Maravella ha fet setanta-cinc anys! Per molts anys! Sí, per molts anys a un artefacte musical que des de 1951 ha estat un refe-

>> Miquel Comadevall dirigint unes paraules al públic al concert que inaugurava els actes del setanta-cinquè aniversari de la Maravella, el 20 de març de 2026.

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > **MARTÍ XARGAY FERRER**,
resident a Delft
(Països Baixos)

A Holanda hi ha una dita que assegura que, si puges en un tamboret, pots veure tot el país, en referència al terreny pla i sense muntanyes. És clarament una exageració (els Països Baixos són la casa de la gent més alta del món, i ben segur que més d'algun em taparia la vista), però la dita pren una nova dimensió des de la meua finestra, a l'oficina del segon edifici més alt de Delft. En un dia serè, que malauradament no abunda en aquest país, puc veure

el port de Rotterdam, els gratacels de la Haia, els hivernacles del Westland i la platja de Scheveningen, al mar del Nord. En un dia ennuvolat, distingeixo la Nieuwe Kerk, l'església protestant lleugerament inclinada que ostenta el títol d'edifici més alt de Delft. En un dia típic, amb prou feines arribo a veure els carrers atrafegats del campus universitari, plens d'estudiants i treballadors zigzaguejant amb les bicicletes contra el vent.